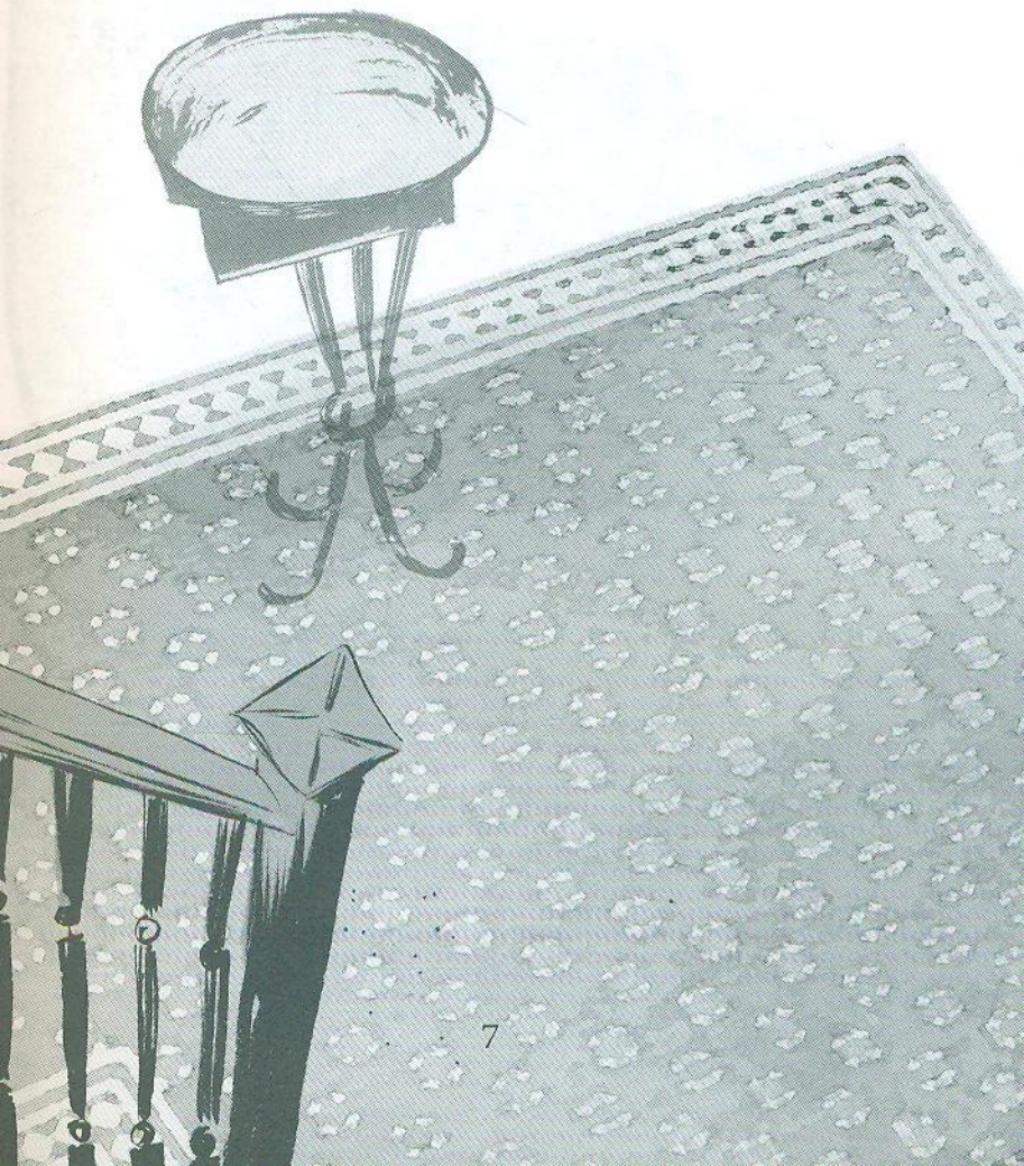

Ніж із гладеньким чорним руків'ям та лезом, тоншим і гострішим за будь-яку бритву. Жертва могла б і не помітити поранення, а якщо й відчути, то не одразу.

Ніж зробив майже все, для чого його принесли в цей дім; і лезо його, і руків'я були мокрі.

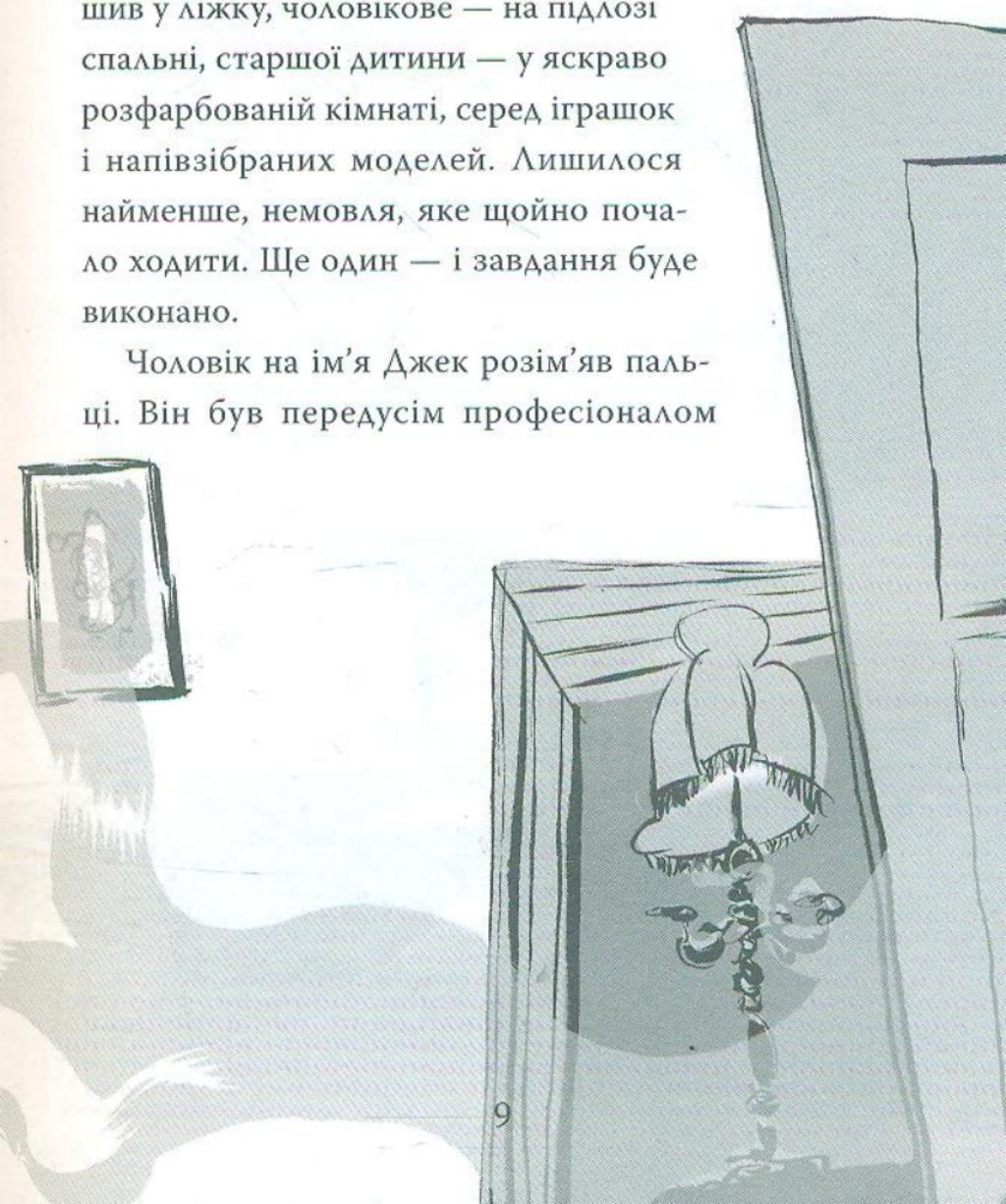
Парадні двері, крізь які прослизнули ніж і чоловік, що його тримав, досі були прочинені, і жмутки

нічного туману зміїлися в будинок, звивисті, наче повзучі гади чи лози.

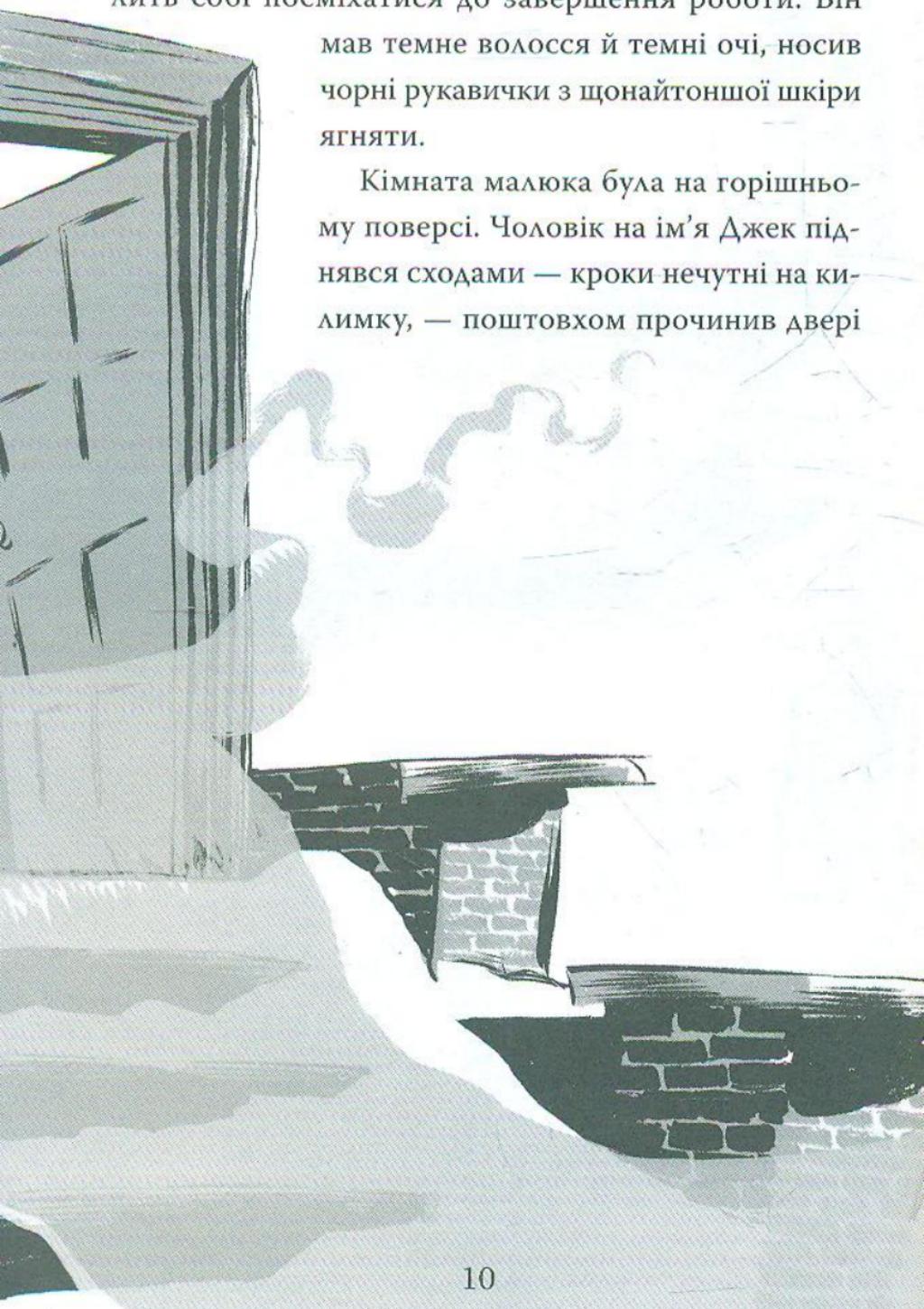
Чоловік на ім'я Джек зупинився перед сходами. З кишені чорного пальта він дістав велику білу хустинку й витер нею ніж та обтягнену рукавичкою правицею, якою тримав знаряддя. Відтак сковав хустинку. Полювання майже добігло кінця. Тіло жінки він лишив у ліжку, чоловікове — на підлозі спальні, старшої дитини — у яскраво розфарбованій кімнаті, серед іграшок і напівзібраних моделей. Лишилося найменше, немовля, яке щойно почало ходити. Ще один — і завдання буде виконано.

Чоловік на ім'я Джек розім'яв пальці. Він був передусім професіоналом

(чи принаймні таким себе вважав), тож не дозволить собі посміхатися до завершення роботи. Він мав темне волосся й темні очі, носив чорні рукавички з щонайтоншої шкіри ягняти.

Кімната малюка була на горішньому поверсі. Чоловік на ім'я Джек піднявся сходами — кроки нечутні на килимку, — поштовхом прочинив двері

й увійшов. Його чорні шкіряні черевики так блищали, напастовані, що скидалися на темні люстра, в яких віддзеркалювалися крихітні половинки місяця.

Справжній місяць світив крізь стулчасте вікно. Його тьмяні промені розсіювалися в тумані, але чоловік на ім'я Джек багато світла не потребував. Місячного сяйва було достатньо. Цілком достатньо. У ліжку можна було роздивитись обриси, голову дитини, її ніжки-ручки й тулуб.

Ліжечко мало високі краї, щоб малюк не виліз. Джек нахилився, замахнуся, націлився на груди малого...

...і опустив руку. У ліжечку спав іграшковий ведмедик. Немовляти там не було.

Джекові очі призвичаїлися до тьмяного місячного світла, тому вмикати лампу не хотілося. І, зрештою, світло не важило. Він мав інші здібності.

Чоловік на ім'я Джек втягнув носом повітря. Він не звернув уваги на запахи, які проникли в кімнату разом із ним, відкинув ті, на які міг спокійно не зважати, і зосередився на запаху того, по кого прийшов. Він відчував запах дитини: молочний аромат, як у печива з шоколадом, і неприємний дух мокрого підгузка. Він чув запах шампуню для немовлят у дитячому волоссі, а ще чогось маленького й гумового («Іграшка, — спершу подумав він, а потім: — Ні, якась смокталка») в руках у малого.

Дитина тут була. Але тепер — немає. Ніс чоловіка на ім'я Джек повів його сходами униз крізь високий,